

Stranac u noći

Veronika Henri

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

Dok sat otkucava ponoć, jedan voz čeka pod mirnim nebom na sporednom koloseku nadomak Kalea. Mesec svetluca na tamnom svodu, zasipajući ga srebrnastom svetlošću. Vagoni su prazni i samo duhovi putnika, obavijeni oblačićima parfema, koji lebde na mirnom vazduhu, šetaju kroz hodnike prelazeći vrhovima prstiju preko drvenih intarzija. Slabašni zvuci klavira raspršuju se u crnoj baršunastoj noći, brujeći među prošaptanim obećanjima. To je mesto na kojem se odigralo na hiljade priča: priča o ljubavi i nadi, strasti i jecajima srca, pomirenjima i rastancima.

U vozu se nalazi jedanaest kušet kola, tri vagon-restorana i bar. Kroz nekoliko sati nemi vagoni naprasno će oživeti i voz će biti spreman za novo putovanje. Nijedna površina neće ostati neizglancana. Escajg i čaše zablistaće od čistoće. Nigde neće ostati ni trunka prašine niti masna mrljica. Vitrine će biti izribane do vrhunskog sjaja. Svaka želja, svaka potreba, svaki mogući hir budućih putnika biće pomno razmatrani dok u voz budu ukrcavali potrebne zalihe, od sićušnih kockica putera sve do flaša prvoklasnog šampanjca.

A onda, kada sve bude obavljeno, osoblje će se postrojiti pod budnim pogledom železničkog upravnika, stjuardi su u besprekornim uniformama, spremni za završnu inspekciju pre nego što voz uđe u stanicu.

Za to vreme putnici čekaju na peronu, blago ustreptali, mada niko ne može da kaže da li je to zbog svežeg vazduha ili uzbuđenja što će se uskoro ukrcati u najčuvaniji voz na svetu. U svakom slučaju, njihove priče jedva čekaju da budu ispričane.

Veronika Henri

Evo ga! Stiže! Prvi pogled na „Orijent ekspres“, koji dostojanstveno jezdi ka peronu. Sunčevi zraci poskakuju na zacakljenim prozorima, šef stanice kreće da ga dočeka. Mašinovođa koči i voz zadovoljno šišti dok se zaustavlja na stanici, gizdav i sjajan, a opet nekako srdačan. Ko može odoleti takvom pozivu?

Dođite! Pokupite svoj prtljag i obavijte šal oko vrata. Navucite rukavice i stavite šešir dok uzimate svoju draganu podruku.

Požurite, zauzmite mesta...

I DALJE U IGRI

*Dve decenije iskustva u spajanju
srodnih duša*

*Ostavite svoje podatke na našem veb-sajtu
i osvojite
putovanje iz snova*

Jeste li izgubili nadu da ćete ikada sresti pravog partnera? Da li ste uvereni da na ovom svetu nema baš nikog za vas? Da li vas nervira što vaši prijatelji uporno pokušavaju da vas spoje s „pravom osobom“, odvlačeći vas na zabave gde se usiljeno smeškate dok vam lice ne utrne u razgovoru s nekim davežom?

Ako se prepoznajete u ovom opisu, agencija *I dalje u igri* pruža vam šansu da osvojite putovanje života sa osobom iz vaših snova. Treba samo da posetite naš sajt i pošaljete svoj profil, a mi ćemo nakon toga detaljno analizirati sve prijave, oslanjajući se na svoje vanserijsko iskustvo u romantičnom posredovanju.

Tim sačinjen od eksperata s dugogodišnjim iskustvom u spajanju idealnih partnera s pažnjom će razmotriti svaku prijavu. Mi ne koristimo kompjutere, jer kompjuteri ne mogu da čitaju između redova i spaze iskru koja omogućava da neka veza oživi.

Veronika Henri

Na osnovu pristiglih prijava, spojićemo savršen par koji će nakon jedinstvenog sastanka na slepo provesti noć u *Orijent ekspresu*, na legendarnom putovanju od Londona do Venecije.

Uživaćete u pejzažu od kog zastaje dah dok vas kulturni voz vodi na putovanje života. Pijuckaćete koktele u baru dok s koncertnog klavira dopiru zvuci serenade, a potom preći u vagon-restoran gde ćete uživati u raskošnoj večeri i vrhunskim vinima. Na raspolaganju ćete imati zasebne luksuzne kabine i stjuarda koji će vam neprestano biti na usluzi i truditi se da udovolji svakoj vašoj želji.

A ako ne pobedite, i dalje imate velike šanse da ostvarite svoj san i pronađete idealnog partnera. Mi smo dosad spojili na hiljade srećnih parova, doprineli sklapanju na stotine brakova i kumovali rođenju na desetine preslatkih beba.

Zašto oklevate? Odmah pronađite naš veb-sajt i popunite priloženi upitnik. Ko zna, možda se baš vama posreći da osvojite putovanje koje će vam promeniti život!

I DALJE U IGRI

Profil kandidata

EMI DIKSON

GODINE: 26

ZANIMANJE: modistkinja

MESTO STANOVANJA: London

OMILJENI CITAT: „Najvažnije od svega je da uživajte u životu i budete srećni. To je jedino što se računa.“ (Odri Hepbern)

KO BI TUMAČIO MOJ LIK U FILMU O MOM ŽIVOTU: Megi Džilenhol

JA U 50 REČI:

Fanatično posvećena svemu što radim. Volim da budem doterana. Mislim da je život avantura i nikad ne prestajem da učim. Ja sam gradska devojka, ali povremeno volim da pobegnem u prirodu. Verujem da je svako kovač svoje sreće. Baš zato sam se i prijavila na ovaj konkurs.

Veronika Henri

OMILJENE STVARI:

Fondan bombone s aromom ljubičice, vatromet, lepi maniri, piknik, Sneško Belić, Agata Kristi, vatra koja pucketa u kaminu, koktel daikiri s jagodama, subotnji branč, pakovanje poklona.

MOJ IDEALNI PARTNER U JEDNOJ REČENICI:

Želim da upoznam nekog ko će umeti da me iznenadi i nasmeje, nekog finog i ljubaznog muškarca koji zna kako da život pretvori u zabavu.

I DALJE U IGRI

Profil kandidata

ARČI HARBINSON

GODINE: 28

ZANIMANJE: farmer

MESTO STANOVANJA: Kotsvolds

OMILJENI CITAT: Ko je pustio pse?

KO BI TUMAČIO MOJ LIK U FILMU O MOM ŽIVOTU: Kolin Fert

JA U 50 REČI:

Volim svoju farmu, ali takođe volim i svetla velegrada. Ne umem da kuvam ni za živu glavu i nisam naročito pedantan, ali umem fino da se skockam kad zatreba. Najviše od svega cenim odanost. Na prvi pogled možda delujem stidljivo, ali duboko u duši znam šta je dobar provod.

Veronika Henri

OMILJENE STVARI:

Šetnja po imanju sa Sidom i Nensi, mojim border terijerima, nedeljni ručak u lokalnom pabu, moj starinski morgon, Bili Holidej, Vest End u vreme Božića, izlazak sunca, jutarnja šolja čaja, mohito kokteli, čarape zagrejane na starinskoj *aga* peći, ples.

MOJA IDEALNA PARTNERKA U JEDNOJ REČENICI:

Želim nekoga o kome ću brinuti, ko će umeti da me zasjeje i da me zagreje u večernjim satima (moja kuća nema centralno grejanje).

PRE PUTOVANJA

Prvo poglavlje

Adel Rasel nije mnogo marila za telefonske razgovore. Naravno, telefon je predstavljao nužnost, sastavni deo svakodnevnog života. Teško je mogla da zamisli život bez te spravice, ali se, za razliku od svojih prijateljica, trudila da što manje visi na telefonu. Volela je da svom sagovorniku gleda u oči, da tumači govor tela, naročito kada je reč o poslu. Postoji toliko šansi koje preko telefona mogu biti pogrešno shvaćene. Kad koristimo telefon, teže je reći ono što stvarno želimo, i rizikujemo da mnogo toga ostane nedorečeno. Osim toga, ljudi sebi retko dopuštaju preko potrebnu tišinu, nekoliko trenutaka za razmišljanje pre nego što odgovore. To je možda navika nasleđena iz vremena kada su telefonski razgovori predstavljali luksuz: kada su ljudi preko telefona prenosili samo nužne informacije, svesni da to košta.

Možda bi joj bilo draže da je današnji razgovor mogla da obavi oči u oči, ali to je bilo nemoguće. Ionako je predugo odlagala taj poziv. Adel nikad nije bila sklona odugovlačenju, ali je svojevremeno uložila toliko napora da potisne svoju prošlost da nije bila voljna da ponovo čeprka po tome. Dok je pružala ruku ka telefonu, u sebi je ponavljala da to ne znači da je pohlepna, lakoma ili gramziva. Samo će zatražiti ono što joj s punim pravom pripada. Na kraju krajeva, to sigurno nije uradila zbog sebe.

Imodžen. Pomislila je na svoju unuku, ispunjena kompleksnim osećanjem ponosa, krivice i brige. Da se nije radilo o Imodžen, pomislila je, nikad ne bi otvorila tu Pandorinu kutiju. Ili možda bi? Ponovo se podsetila da je imala apsolutno pravo da to uradi.

Njen prst s dugim noktom, nalakiranim jarkom bojom, zastao je nad prvom nulom pre nego što je pritisnula tipku. Adel je možda imala osamdeset četiri godine, ali i dalje se trudila da izgleda doterano i glamurozno. Čula je dugi tonski signal međunarodnog poziva. Dok je čekala da se neko javi, setila se koliko je puta krišom okretala njegov broj pre toliko godina. Kako je stajala u telefonskoj govornici s mirisom ustajalog duvanskog dima, dok joj je srce tuklo kao ludo. I kako je grozničavo ubacivala novčiće u prorez kada bi aparat počeo da pišti...

„Halo?“ Glas je bio mlad, ženski, engleski. Samouveren.

Adel je na brzinu izlistala raspoložive mogućnosti: ćerka, ljubavnica, druga žena, kućna pomoćnica? Pogrešan broj?

„Mogu li da razgovaram sa Džekom Molojem?“

„Naravno.“ Ravnodušnost koju je nazrela u tom anonimnom ženskom glasu svedočila je o nedostatku emocionalnog upliva. Po svoj prilici, kućna pomoćnica. „Oprostite, a ko ga zove?“

Bilo je to rutinsko pitanje, bez prizvuka paranoje.

„Recite mu da ga traži Adel Rasel.“

„Da li zna zašto ga zovete?“ Ponovo čista rutina, a ne radoznalost.

„Da, mislim da će znati.“ Mogla je da se kladi da će znati.

„Samo trenutak.“ Čula je kako žena spušta slušalicu. Potom odjek koraka i glasove.

A onda je začula Džeka.

„Adel! Ah, divnog li iznenađenja! Prošlo je toliko vremena!“

Činilo se da ga njen poziv nimalo nije zbunio. Glas mu je pribran dok je blago zadirkuje. Kao i uvek. Ali nakon toliko godina, taj glas na nju više nije delovao kao nekada. Adel je sebe u to vreme smatrala odraslom osobom, ali ipak se ponela kao luckasta šiparica. Svaka odluka koju je donela bila je sebična i nezrela, sve do samog kraja. Tek nakon toga je kročila na put prave zrelosti, na putovanje koje ju je nateralo da shvati da se svet ne okreće oko Adel Rasel i njenih potreba.

„Morala sam da sačekam pravi trenutak“, odgovorila je.

„Da, video sam Vilijamovu umrlicu. Žao mi je.“

Tri reda u novinama. Voljeni suprug, otac i deda. Molimo vas da ne donosite cveće. Umesto toga priložite donaciju njegovoj dobrotvornoj fondaciji. Raširila je prste preko radnog stola, zagledana u verenički prsten i burmu. Još je nosila to prstenje. I dalje je bila Vilijamova supruga.

„Nisam te pozvala zbog pukog razgovora“, rekla je, trudeći se da zvuči što poslovnije. „Zovem zbog *Inamorate*.“

Nastupila je kratka pauza, kao da mu je trebalo nekoliko trenutaka da svari taj podatak.

„Naravno“, ležerno je odgovorio, ali je osetila da je bio pogođen njenom žustrinom. „Kao što znaš, ona je ovde. Lepo sam se starao o njoj. Možeš slobodno da je uzmeš. Kad god želiš.“

Adel je splasnula kao izduvan balon. Bila je spremna da se upusti u okršaj, ali izgleda da nije bilo potrebe.

„Odlično. Poslaću nekog po nju.“

„Ah, tako.“ U njegovom glasu nazrela je iskreno razočaranje. „A ja sam se taman ponadao da ćemo se videti. Da ćemo bar izaći na večeru. Siguran sam da bi ti se dopalo ovo mesto. Znaš, Đudeka je...“

Zar je zaboravio da je već bila tamo? Nije mogao da zaboravi. Ni slučajno.

„Ne sumnjam u to. Ali nažalost, više ne smem da letim.“ Avionska putovanja su joj u poslednje vreme teško padala. Čekanje, neudobnost, neminovna kašnjenja. Dosad je videla dovoljno sveta. Nije osećala potrebu da vidi još nešto.

„Možeš da dođeš i vozom. *Orijent ekspresom*... sećaš li se?“

„Naravno da se sećam.“ Zvučala je oštrije nego što je nameravala. U mislima je ugledala sebe kako uzdrhtalo stoji na peronu Istočne železničke u Parizu, u žutoj lanenoj haljini i blejzeru, koje je prethodnog dana kupila u Foburskoj ulici. Samo što nije drhtala od hladnoće, već od nervoze, iščekivanja i griže savesti.

Grlo joj se namah steglo. U njenoj duši nije bilo mesta za gorkoslatka sećanja. Imala je već dovoljno emocija s kojima je morala da se uhvati u koštac. Trebalo je da proda Bridž haus, kuću u kojoj je rodila i odgajila decu, da proda galeriju koja je bila čitav njen život i da razmisli o budućnosti – ne samo svojoj već i Imodženinoj budućnosti. Pomisao na to ispunjavala ju je nemiro. Bila je to neophodna, ali uznemirujuća promena.

„Poslaću nekog da je preuzme“, rekla je. „Recimo za tri nedelje, ako ti to odgovara?“

Nastupilo je kratko zatišje. Upitala se da li je Džek stvarno bio spreman da joj izađe u susret. Nije imala nikakav papir koji bi potkrepio njen zahtev. Sve se zasnivalo na pukom obećanju.

„Ali Venecija u aprilu, Adel! Bio bih savršen domaćin. I savršen gospodin. Razmisli o tome.“

Osetila je kako joj onaj stari nemir rovari po utrobi. Možda nije bila baš tako imuna kao što je mislila? Uvek je tako reagovala na Džeka – navodio ju je da poželi nešto što apsolutno nije trebalo da uradi. Već je mogla da zamisli kako stoji pred njegovim vratima, poklekla od radoznalosti.

Šta će joj takve trzavice? I to u njenim godinama? Stresla se i od same pomisli. Bolje da to ostavi u prošlosti. Tako je mogla da kontroliše život.

„Radije ne bih, Džek.“

Začula je prigušen uzdah.

„Pa dobro ako si tako rešila. Ali moj poziv ostaje otvoren. Bilo bi mi stvarno drago da te ponovo vidim.“

Adel se zagledala kroz prozor okrenut ka reci. Snažna vodena bujica, nabrekla od martovskih kiša, mreškala se između obala protičući sa sigurnošću koja je u njoj budila blagu zavist. Bilo je rizično zakoračiti u nepoznato. S obzirom na njene godine, Adel je volela da zna po kakvom tlu gazi.

„Hvala ti, ali mislim da je bolje da se... uzdržim.“

Nastupilo je novo napeto zatišje, sve dok Džek konačno nije progovorio.

„Mislim da ne treba da ti govorim koliko ta slika danas vredi.“

„Ne radi se o tome, Džek.“

Njegov smeh bio je isti kao pre toliko godina.

„Nije važno, o čemu god da se radi. To je tvoja slika i možeš da radiš s njom šta god hoćeš. Mada, nadam se da je nećeš prosto prodati prvom ko se pojavi s dobrom ponudom.“

„Ne brini“, brzo je rekla. „Slika ostaje u porodici. Hoću da je poklonim svojoj unuci. Za trideseti rođendan.“

„Onda se nadam da će uživati u njoj onoliko koliko sam i ja uživao.“ Džek je zvučao zadovoljno.

„Sigurna sam da hoće.“

„Trideseti rođendan, kažeš? To znači da je tek nešto mlađa nego što si ti bila...“

„Da, tako nekako“, brzo ga je prekinula. Morala je da interveniše pre nego što se utopi u sentimentalnosti. „Moja sekretarica će te pozvati da

se dogovorite oko isporuke.“ Već je htela da završi razgovor i prekine vezu, ali nešto ju je naprasno smekšalo. Oboje su bili stari. Teško da su mogli da preguraju još jednu deceniju. „Nadam se da si ti dobro?“

„Kada se sve sabere, nemam razloga da se žalim. Mada nisam onako... živahan kao nekada.“

Adel je jedva potisnula osmeh.

„Srećom po Veneciju“, odvrtila je blago zajedljivim tonom.

„A ti, Adel?“

Više nije želela da razgovara s njim. Odjednom je bila smoždena pomišlju na ono što je moglo da bude, osećanjem koje je tokom svih tih godina pokušavala da drži na odstojanju.

„I ja sam dobro. Uživam u svom poslu, kao i uvek. Živim blizu porodice i imam lep život.“ Nije smela da mu dopusti da primeti njenu slabost niti da se upušta u dalja objašnjenja. „Slušaj... sad moram da prekinem. Imam zakazan ručak.“

Prekinula je vezu najbrže što je mogla u okvirima pristojnosti.

Ruke su joj drhtale dok je vraćala slušalicu na ležište. I dalje je isto delovao na nju. Nikad nije uspela potpuno da pokopa tu žudnju. Ona bi opet izbijala na površinu u trenucima kada bi to najmanje očekivala.

Zašto nije prihvatila njegov poziv? Kako bi to moglo da joj naškodi?

„Ne budi smešna!“, prasnula je, osluškujući svoj glas kako se prolama kroz salonsku tišinu.

Podigla je pogled. Morski pejzaž i dalje je visio na zidu – slika koju je nabavila dana kada je upoznala Džeka. Još otad ju je držala iznad radnog stola. Nijedan potez nije se promenio tokom prohujalih godina. U tome je počivala lepota slikarstva. Slika je mogla da uhvati trenutak. Uvek bi ostajala ista.

Ta misao ju je vratila na posao koji je bio pred njom. Trebalo je da sredi toliko toga. Agenti za nekretnine, računovođe, advokati... svi su čekali na njenu odluku. Prijatelji su joj govorili da ne povlači drastične poteze dok ne ožali svoj gubitak, ali ona je bila sigurna da je dovoljno sačekala. Bridž haus je bio previše prostran za jednu osobu. Galerija Rasel takođe je predstavljala prevelik teret, iako je Imodžen obavljala najveći deo posla. Imodžen ju je neprestano uveravala da ne želi da preuzme galeriju, kako je kucnuo čas da se upusti u neki nov izazov, kako namerava da uskoro napusti Šalouford. Adel je predlagala da pronađu neki kompromis, ali

Imodžen je tvrdila da želi da okrene nov list. Uprkos tome, Adel je osećala grižu savesti i baš zato je želela da vrati *Inamoratu*. Biće to najlepši mogući poklon. Nije mogla da zamisli da bi neko umeo da ceni tu sliku više od Imodžen. I znala je da će joj to pomoći da olakša svoju savest.

U mislima je ponovo premotala razgovor koji je upravo obavila. Šta bi se desilo da Džek nikad nije kročio u njen život? Da li bi sve ispalo drugačije? Bila je sigurna da nikad ne bi postala tako odlučna i energična da ga nije upoznala. A opet, možda bi bila srećnija?

„Ne bih bila srećnija“, progundala je u sebi. „Džek je predstavljao grešku u rasuđivanju. Svako ima prava na grešku.“

Čvrsto je verovala u to. Čovek je morao da greši da bi nešto uradio kako treba. A ona je na kraju sve dobro uradila...

Naterala je sebe da se ponovo fokusira na sadašnjost. Dosta samokaznjavanja. Morala je da se posveti ostvarenju svojih planova. Morala je da napravi krupne promene, i to nabolje. Osvrnula se po salonu, prostorijski u kojoj je donela većinu važnih odluka. Volela je tu visoku tavanicu i prozore s pokretnim panelima koji su gledali na reku. Štaviše, volela je svaki kvadratni centimetar Bridž hausa. Sagrađen od meke crvene cigle, besprekorno simetričnih linija, Bridž haus je, nimalo iznenađujuće, ležao pored mosta u Šaloufordu, kao najlepša kuća u tom malom trgovačkom gradu. Niki, lokalni agent za nekretnine i Imodženina najbolja drugarica, tvrdila je da će ta kuća verovatno biti kupljena i pre nego što se pojavi u luksuznoj brošuri, gde će potencijalnim kupcima biti predstavljene njene savršene proporcije, ograđeni vrt, tamnocrvena ulazna vrata s polukružnim lepezastim svetlarnikom...

To ju je navelo da nakratko posumnja u svoj plan. Užasno će joj nedostajati ta kuća. Nešto ju je žacnulo u grudima pri pomisli da će morati da je se odrekne, ali se brže-bolje prisetila da čovek mora donositi teške odluke dok još drži konce u svojim rukama, pre nego što poklekne pred neminovnošću. Odlučno je skinula kapicu s nalivpera i privukla notes. Adel nije zazirala od kompjutera, ali je i dalje verovala da može bolje da se koncentriše ako svoje misli zapisuje na papiru.

Dok je beležila šta sve treba da obavi, u glavi su joj neprestano izrajali delovi malopredšnjeg razgovora s Džekom.

Orijent ekspres. Znala je da je taj voz i dalje saobraćao na liniji London–Venecija. Legendarno putovanje. Verovatno najslavnije putovanje